

Programadors:
Venanci Bonet
Marcel Banús
Jom Pàmies

Disseny
i compaginació:
Jom Pàmies
(Z@NA 977317042)

temporada 2014-15 · any XLVI-curs 45 · sessió 1458

3 octubre 2014

Teatre Bartrina

Divendres · 21:00

La Vénus à la fourrure La Venus de les pellis

França, 2013

Durada: 96 min

VO francesa - subt.

Direcció: Roman Polanski.

Guió: Roman Polanski i David Ives, basat en l'obra de David Ives.

Producció: Robert Benmussa i Alain Sarde.

Música: Alexandre Desplat.

Fotografia: Pawel Edelman.

Muntatge: Margot Meynier i Hervé de Luze.

Disseny de producció: Jean Rabasse.

Vestuari: Dinah Collin.

Gènere: Drama.

Interpretació: Emmanuelle Seigner (Vanda), Mathieu Amalric (Thomas).

Roman Polanski, *director*

Un divertimento i poc més

En la lectura que el filòsof Gilles Deleuze fa de l'obra de Leopold Sacher-Masoch, hi sorprèn una afirmació que defineix perfectament la singular trajectòria de Roman Polanski. «Del cos a l'obra d'art, de l'obra d'art a les Idees, hi ha tota una ascensió que s'ha de fer a fuetejades.»

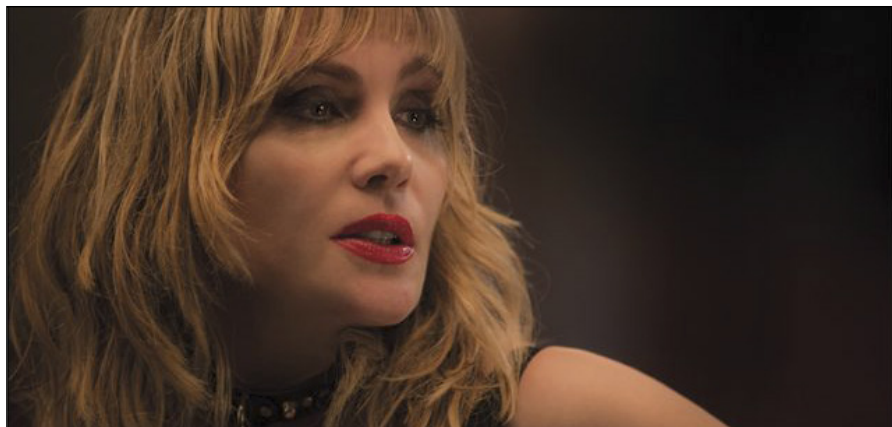
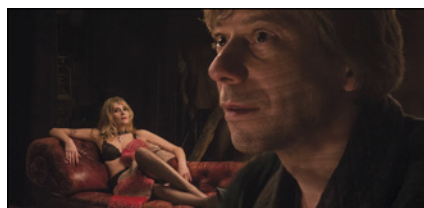
Si observem la filmografia de Polanski a la llum de la seva atafegada biografia (i és inevitable fer-ho) veurem que no tan sols s'hi repeteixen temes i obsessions (la relació entre sexe i poder entre homes i dones, la identitat esquinçada en espais claustrofòbics, les simetries entre vida i art), sinó que, a través del cinema, el cineasta polonès ha escrit les seves memòries sense necessitat de fer confessions a tomba oberta.

Així, doncs, *La venus de las pieles* s'ofereix com la culminació d'aquesta ascensió a cop d'autoparòdica penitència. És a dir, com la demostració que Polanski creu que la vida és com una sessió de *bondage*, més autèntica com més ridícula.

Que les seves dues darreres pel·lícules siguin adaptacions

de textos teatrals de comprovat prestigi, però esperit juganer, explica que, més que mai, Polanski ha renunciat a prendre's seriosament a si mateix quan es tracta de treure la màscara a les convencions socials o a la idea tradicional de masculinitat.

Ni tan sols l'estructura en *mise en abyme* de *La venus de las pieles*, que emmiralla de forma prou intel·ligent la novel·la de Sacher-Masoch, l'obra teatral que l'adapta i el canvi de rols entre actriu (Emmanuelle Seigner) i director (Mathieu Amalric) que la interpreten en el que deu ser la prova de càsting

Sinopsi

En un teatre parisenc, després d'un dia ple d'audicions per als papers d'un nou projecte, el Thomas es lamenta per telèfon del poc interès que han mostrat els candidats que s'hi han presentat: ningú no té prou nivell per assumir el lideratge del repartiment. Quan el Thomas s'està preparant per sortir, apareix la Vanda, un devessall d'energia desenfrenada i descarada.

més delirant de la història (amb —feliç idea escenogràfica— el decorat d'un western com a teló de fons), li dona al film prou profunditat de camp perquè la veiem com alguna cosa més que un divertiment.

Sí, és la culminació d'un discurs, però no afegeix grans capes de significat a allò que ja havien dit *Cul-de-sac*, *Lunas de hiel* o *La muerte y la doncella*. Polanski sembla haver concebut la pel·lícula per donar-li l'oportunitat a la seva dona perquè demostrés d'una vegada per sempre que és una actriu excel·lent i per entretenir-se d'allò més amb els jocs de transvestisme i dominació que li donen al text original un deliberat to... polanskià.

Crítica de Sergi Sánchez

publicada a *Time Out Barcelona*

[<http://www.timeout.cat/barcelona/ca/cine/la-venus-de-las-pielis>].

propera
sessió

10 d'octubre de 2014 • 21:00

The Grand Budapest Hotel (*El gran hotel Budapest*) de Wes Anderson. (2014)